

pravidlo

Hráčům je povoleno používat jakékoli elektronické přístroje, a to jak k řešení šifer, tak k usnadnění přesunu mezi stanovišti nebo záznamu trasy.

Za každou pořádnou kocovinou je příběh. A já zrovna takovou mám, to vám musím vyprávět. Před pár dny kámoš zavolal, že potřebuje píchnout. Žena se mu nevrátila večer domů, prej určitě spí u toho floutka, se kterým ji tuhle viděl. A to není jen tak, aby mu nějaký cucák dělal do té jeho krasavice. Shrnu to, rozhodl se, že mu chce dát do držky, a jestli bychom nešli s ním. Má vyčíhnuté, že půjdou tady v Praze do ZOO. Moc se mi sice nechtělo, ale držíme partu, ne?

Nakonec se nás sešlo docela dost. Samej svalovec, kámoš má očividně dobrý známosti. Zvlášť jeden byl fakt namakaněj, to jsem ještě neviděl. Další se snažil zašít u ženskejch v bordelu. Ale toho jsem chtěl, vyhmátnul jsem si ho tam. Prát se totiž umí echtovně, přitom patolog, kdo by to do něj řekl. Šel s náma i jeho brácha a pár dalších, který neznám.

Vstupný se nám platit nechtělo, tak jsme tam vlezli bočním vchodem, kudy vozí zvířata. Holku jsme našli u ohrady s koni. Samozřejmě ji **ohmatával** ten amant. Ukázalo se, že to nebude úplně jednoduchý, nebyli sami. Křena jim **dělal** brácha toho parchanta. Vypadal jako férovej chlap, až mi bylo líto, že dostane taky naloženo. Nebudu to protahovat, seřezali jsme se pořádně, o tom se bude ještě dlouho mluvit. Ale ta flundra nám stejně pláchla. Co už, měl si ji líp vychovat.

Ale to vlastně není, proč vám to říkám. Pořádná akce se musí, co? Zapít! Na rozjezd jsme šlohlí Vietnamci u krámků pár lahváčů. Asi nebyl dobrý nápad obrátit je do sebe hned za rohem. Vyhmátnul nás tam a měli jsme co dělat, abychom se zdekovali. Zdrhli jsme to přes lávku, a ta se pod náma propadla. Prostě pech. No, nějak jsme se z toho vyhrabali. Vylezli jsme na ostrov a Franta tam začal ožírat nějaký bobule. Že prej jsou děsně dobré. Museli jsme ho odtrhnout násilím, jinak by tam snad zůstal.

Byli jsme už trochu nasraní a když nás začal provokovat jeden napůl slepej buran, tak jsme mu vypíchli i to druhý voko, aby dal pokoj. Může si za to sám, nemá buzerovat. Asi jsme to neměli dělat, později se ukázalo, že jeho fotr je velký zvíře a bude z toho průser.

Odtamdud jsme to vzali ke kámošovi, že se ožereme u něj. Ale to prase snad sežralo půl fazolového pole. Pouštěl takový větry, že se to nedalo vydržet. Nakonec jsme si tam dali jen panáka a šli dál. Jedno staré moudro praví, že potulovat se v noci přiožralej není úplně dobrý nápad. No není, no. Narazili jsme na bandu skinů, kteří se prostě jen chtěli porvat. Byli namakanější než my, a tak jsme dostali pěknou nakládačku. Nějaká ženská pár z nás naštěstí schovala ve svém bytě, o ostatních jsem od té doby neslyšel. A tam už konečně pivečko, rumíček, panáčky. Vozřali sme se jak prasata, už jsem myslel, že se nám to nepodaří. Fajn holka, úplně mi **učarovala**.

Nad ránem jsem začal chlapy přemlouvát, že bychom měli jít domů. **Zapařit** jo, ale mám malýho kluka, nesmí se to přehánět. Zašli jsme ještě na tataráček, což se ukázalo jako nepříliš prozíravé, venku mezitím začlo děsně lejt. Tak jsme to vospískali a rozešli se.

Přes **ten** slejvák ke mně přišla fešanda. Jestli si prej nechci užít, že má bejvák za rohem. **Kejvnul** jsem, doma se to ukecá. Špásovali jsme epicky, až jsem zapomněl na všechen svět okolo. Teprv až jí pípnula na mobilu zpráva, uvědomil jsem si, že taky musím dál k domovu. Za svou milovanou ženuškou, snad mě ještě pozná, i když jsem se tak zřídil.

Další stanoviště hledejte na východním konci.

*Hospoda proti trudnomyslnosti: **Restaurace Břevnovka**, 400 m, 240°, otevřeno v sobotu do 01.00, v neděli od 11.00.*